

FUNEBRIS
EFFIGIES
Augustissimi Romanorum
Imperatoris
JOSEPHI
PRIMI,

Aqueis lacrymarum Coloribus
expressa,

Funestâ pennâ ceu penicillo depicta,
Ac in publicum debiti honoris, amoris,
& doloris monumentum omnium legentium,
& lugentium oculis & animis proposita,

D U M

In solenni Exequiarum apparatu
Justa persolverentur

Def Vncto nVper Monarchæ
I O S E P H O.

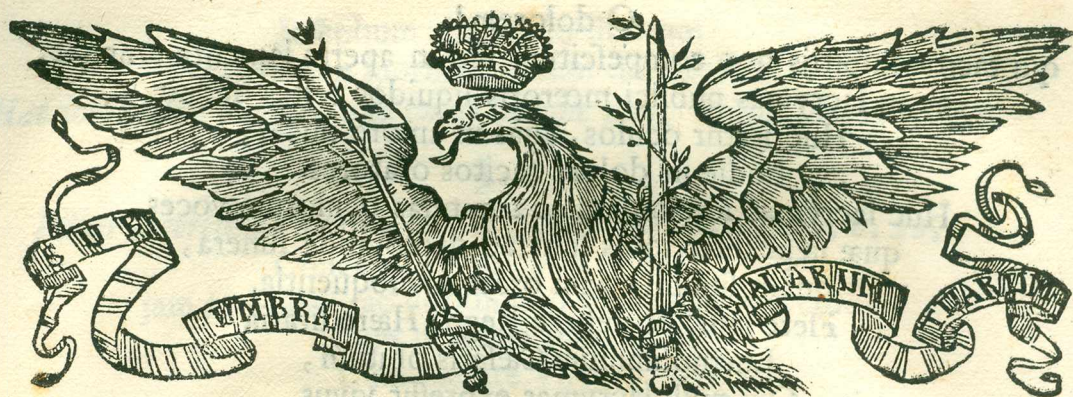
VIENNÆ AUSTRIÆ,

Typis, Joannis Jacobi Kûrner, Procerûm Typographi.

H. 1.

KNY-18-00909

I.

Siste parumper stadiodrome,

& funebrem hanc effigiem inspice,
Effigiatum suspice.

Non tamen inquire,
Cujus hæc imago sit?

Nullius equidem est:

qui enim fuerat, non est amplius,
sed jam nihil est.

quid fuerit?

pulvis, & in pulverem reversus est.
quid agat?

putrescit, & vermes alit.

Ubi nunc sit?

Non licet arcana Dei scrutari.

plura ne quære viator,

mortuo verba facis:

sat dixit,

dum de se nihil dixit.

Qui hic jacet,

Loquitur, & tacet,

auditur, & filet,

vivit, & mortuus est.

Num ignoratis?

Quoniam Princeps, & maximus cecidit hodie. Lib. 2. cap. 3 v. 28.

Quis ille?

Pater est, qui fletur, adeste. Statius lib. 3. silv.

Joseph erat Princeps in terra. Genes. 42. v. 6.

Joseph mortuus est, & repositus in loculo. Genes. 50. v. 25.

dignus immortalis vitâ, nisi mortalis fuisset,

quem orbi monstratum potius,

quàm datum sera posteritas lugebit.

O casum descendendum magis, quàm narrandum!

O dolorem!
qui tacitis suspirijs non compescitur, sed in aperta lamenta erumpit,
ac in lacrymas publici mœroris liquidos testes diffluit.

Huc igitur oculos, aliàs in amore duces,
hodie in dolore tacitos oratores.

Huc lacrymas fœcundas, ac facundas oculorum voces,
quæ sæpè disertiores sunt ad deploranda funera,
quàm summi etiam oratoris eloquentia.

Flete jam, & deflete Regna Hæreditaria

Luctuosissimum Cæsaris obitum,

Qui nulli lacrymas expressit vivus,
exprimit mortuus.

LVge CVM Ipso DoLore
tuos etiam inter triumphos

Germania!

Luctum indue, & in lacrymas liqueſce.

Austria! quæ tamen

Non sola mœres, quem gemis, cuncti gemunt. Seneca in Her. Oet.

Ille potest implere dolor, vel secula tota. Ovid. de consol. ad liv.

Ipsa quòque Augustissima Domus Austriaca
ingemit & ingeminat:

Multis ille quidem flebilis occidit;

Nulli flebilior, quàm mihi. Horat. lib. 1. Od. 24.

Sta hìc Viator, &

& lacrymis Austriæ tuas adde;

est quædam flere voluptas,

Expletur lacrymis, egeritùrque dolor;

Siste tamen O Austria lacrymas,

animum collige,

& hoc uno Luctum tempera:

quod mortuus mundo, vivat in cælo,

& sæpius victor jam triumphet in Cælesti capitolio.

Primo avulso non deficit alter. Virgil. 6. Æneid.

Extincto Polluce Josepho adhuc lucet Castor Carolus

Principum miraculum, & orbis delictum.

2.

Josephus cor Austriæ

nascitur Viennæ in Corde Austriæ

26. Julij, Julij Cæsaris mense.

Anno 1678.

dum sol per Leonis signum transcurrit;

sic natus est Leo ex Leone Leopoldo,

Sic fortes creantur fortibus. Horat. lib. 4. od. 4.

Ipsùmque leonis astrum jam tunc portendebat,

Jose-

Josephum aliquando futurum
Leoninum suorum hostium domitorem.
Hæc documenta damus, quâ simus origine nati. Ovid. lib. 1. metam.

3.

Filius Accrescens meritò dicitur Josephus. *Genes. 49. v. 22.*

Crescebat in Josepho nostro,
jam in primo, ac floridissimo adolescentiæ vere

Cum doctrina Pietas,

Cum pietate Virtus,

Cum virtute ad heroica facinora animus,

Si tamen crescere potuit,

qui ab infima ætate jam summus erat;

Solem siderum Principem imitatus,

qui in primo sui exortu

statim totus & tantus prodit, quantus est.

Talentis naturæ magnus, major cælestibus gratiarum donis

Josephus quasi lux splendens procedit,

Et crescit usque ad perfectum diem. Proverb. 4. v. 18.

ibat enim de virtute in virtutem. Psal. 38. v. 8.

Et jam adolescens gloriæ ac virtutis maturitatem occupavit. Plin. lib. 4.

Prius litavit Arti, quàm Marti,

sicque mansuetioribus, & severioribus disciplinis animum excoluit,

ut ipsa Pallas sapientiæ Dea stupuerit,

prius in illo sapientiam, & virtutem maturescere,

quàm ætatem.

Crevit etiam juxta tesseram suam Cæsaream:

Amore, & Timore,

illo suos protexit, hoc hostes perculit.

Biceps illius aquila exhibuit dextrâ coronam lauream, sinistrâ fulmen
adjecto Lemmate:

Hinc Amor, hinc Timor est. Ovid. Epist. 12. Her.

Ita Filius Accrescens Joseph crescit,

Et tanti Nominis mensuram implet. Ovid. El. 2. de ponto.

Hoc opus, hæc pietas, hæc prima elementa fuerunt. Ovid. lib. 3. fast.

4.

Anno 1687. decennis insignitur

Hæreditariâ Hungariæ Coronâ,

Ad quam jus habuit à sanguine, suffragia à virtute.

Anno 1690. per concordia Electorum suffragia

Duodennis eligitur Rex Romanus,

Sacroque illius vertici Germanicum diadema imponitur.

Post pientissimum Patris obitum

Anno 1705. die 5. May

Ad supremum Imperij folium evectus

Sceptra loci, rerumque capit moderamen. Ovid. lib 6. metam.
Dumque gloriosissimum gubernium suscipit,
Novus Imperator procurandis subditorum populorum commodis
Se se totum impendit.

Salus populi suprema Lex erat.
Dum malum seu pomum gestaret Imperij,
Omne Imperij malum avertit.
Religioni æquè ac regioni consultum ibat,
Ambitioni dabat nihil.
Pietate pro Deo, Justitiâ pro populo
Suum regimen auspicatus est,
Dignissimus jam Imperio, antequam imperaret.
Imperator Romani Imperij
Summum Imperium in animos suorum habuit,
Et in Principes principatum exercuit,
Non tam subditorum, quàm affectuum Dominus
Amabat, & amabatur.
Si uspiam, certè hic conveniunt, & in una fede morantur
Majestas, & Amor.

Sit hæc quorundam Cæsarum barbara vox:
Oderint, dum metuant,
Josephum subditi metuebant simul, & amabant.
Donet Princeps cor suum Deo, & dabit illi Deus cor subditorum.
In summo Imperatoriæ Majestatis fastigio
Stabat sine fastu
Omnem fastum fastidians.
Ipsum fastigium est fastidium,
Nullum enim Sceptrum sine cruce,
Nulla corona sine spina,
Æquè corona caput onerat, quàm ornat.
Cum in terris deesset gradus, quem altior conscenderet,
Ascendit ad superos,
Nunc immortalis gloriæ fastis inscriptus.

5.

Ut verum se Austriacum probaret
Candidum, & rubicundum,
Mentis candori sociavit verecundiam,
Sicque Cæsaream gessit purpuram,
Ut illam induendo
Non exueret candorem erga Patriam.
Diceres Josephinum animum fuisse Austriacum Hortum,
In quo verecundiæ rosas plantavit modestia,
Candoris lilia sinceritas,
Quem animi candorem vel ipsa calumnia nunquam ausa fuit obfuscare:
Difficiliùs â fide semel data,
Quàm Sol â suo cursu dimovebatur.

Nun-

Nunquam falsa loqui, nunquam promissa morari Claud. de laud. Stilicon.
consuevit,
Princeps candore, ac rubore verè Austriacus,
Et æternæ posteritatis memoriâ dignissimus.

6.

Haftenus rudia tantùm Imaginis Iosephinæ lineamenta spectavimus,
Nunc ad summa veniamus:
Cum nihil habuerit non summum,
Summa imprimis habuit tria:
Pietatem, Sapientiam, fortitudinem,
Vel ideo ter summus Princeps,
Pietate ter optimus, sapientiâ ter laureatus, fortitudine ter maximus Monarcha,
Qui summa pariter vicit tria:
Coelum pietate, se ipsum virtute, adversitates animi fortitudine,
Verbo dicam,
Princeps erat, in quo summa essent omnia.
In summa: qui hæc summa in Iosepho non videt,
Aut nihil videt, aut invidet.

7.

Convertamus rursus oculos in Iosephinam effigiem,
Quam nullus unquam color expressit aptius,
Quàm quem miscuit, & induxit pietas.
Ardebat in Iosepho Divini Numinis veneratio,
Sine qua Reges in terris
Non placent Regi Regum in coelis.
Sola Principum pietate, ac Religione
Thronus aut fundatur, aut firmatur, soliumque solidatur,
Neque solidius stare potest solium,
Quàm quod firmatur ab eo, qui firmamentum solidavit.
Nec potest esse bonus Princeps populi,
Qui non fuerit bonus subditus Dei.
Summo pietatis sensu Iosephus ferebatur
In divinissimam Triadem,
Quam singulariter ad erectum in vastissimo urbis foro colossus
venerabatur.
Eucharistici Numinis perpetuus erat cultor;
Digna legi virtus, ultrò se purpura supplex
Obtulit, & latenti sub panis velo Deo
Semper Augustum genu profundissimè curvavit.
Dum Princeps Deo genua flectit,
Deum in sua vota, & populos in obsequia flectit.
Cum obvium haberet Mystam cum sacro viatico,
Mox curru, vel equo desiliit, & Deo sub pane velato
Devotissimum se pedissequum exhibuit
Usque ad domum ægrotantis.

Hæc Eucharistica Austriacorum hæreditaria pietas
Iosepho fuit propria,

Cui etiam nulla suavior fuit musica,

Quàm JESU cithara Anagrammaticè Eucharistia

Sæpissimè per annum sacrâ synaxi reficiebatur

AqVILa VoLans aD esCaM. job. 9. v. 26.

Post Deum Eucharisticum quid amaverit,

Scire cupis?

Quære, ubi cor illius sit?

Et sepultum illud invenies

In templo Aulico ad Virginem Lauretanam,

Quam singulis festis Marianis specialiter coluit

Ad publicum divæ Virgini sine labe conceptæ erectum

Trophæum Æneum.

De cultu magnæ Matris plus non dico,

Hoc unum addo;

Quod semel dixit Archangelus,

Hoc Iosephus absque numero dixit:

Ave Maria.

Erga sanctissimam in terris quondam Triadem

JESum, Mariam, Iosephum

Devotissimum, ac devinctissimum semper se exhibuit,

In quos plurima tenerioris pietatis, & amoris

Specimina edidit.

Sacrofanctam Missam nunquam fecit missam,

Non unâ quandoque per diem contentus,

Sæpius celebravit Natalem Domini Missarum frequentia;

Sic pius in Deum, Dei Matrem, & divos Cœlites

Iosephus extitit!

Et omnibus pietatis officijs functus

Defunctus est.

Quem jam ad pietatem non moveat

Tantæ pietatis imago? Virg. 6. Æneid.

8.

Quod Claudianus de Theodosio,

Hoc citra adulationem dixero de sapiente Iosepho:

Oracula Regum

Eloquio crevère tuo, nec dignius unquam

Majestas meminit se se Romana locutam. Claud. de Consul. Theodos.

Facundus eloquio, fecundus ingenio, potens verbo, & opere

Iosephus Herculis Gallicani more, & ore

attraxit omnes.

Circumspectus, & Argus erat in præsentibus,

Janus biceps in præteritis, & futuris,

Præsentia inspexit, præterita respexit, futura prospexit.

Non egebat Aula Cæsarea Tripode Delphico,

Dum

Dum Apollinem ageret Josephus ,
 Cujus omne in consilijs verbum erat oraculum.
Similem, quæ protulit ætas
Consilio, vel Marte virum? Claud. de Consul. Ma.
 Ego cum impar sim extollendæ illius sapientiæ,
 sapientiam Ejus narrent populi,
 quam reverebatur occidens, verebatur oriens.
Omnes non tanquam Imperatorem,
Sed tanquam parentem publicum obijisse dolent:
amissimus enim Imperatorem,
In quo duo pariter acerbant dolorem:
Annorum immaturitas, & consiliorum senectus.
S. Ambros. concione funebri in obitu Valentin. jun. Aug.
 Reliqua de sapientia illius encomia
 tomis digna
 Velut iliadem includo in nucem,
 omnia quippe dedi in compendio,
 dum sapientem dixi.

9.

Cum pietate ac sapientia certabat animi fortitudo,
 quæ earum videretur esse major?
 Inviictam Josephi fortitudinem vel ex eo metiri licet,
 quod inter dissimiles rerum eventus
 semper sibi similis æquâ lance tulerit utrâmq; fortunam
 prosperam & adversam,
 Scenâque mutatâ nec vultum mutârit, nec animum.
 Constans in adversis, moderatus in secundis,
 In prosperis fastum non admisit, in adversis robur non amisit.
 Mens illius nunquam angustior, quàm dum inter angustias existeret,
mens immota manet. Virg. 4. Æneid.
 Inter turbines olympus, inter fluctus Pharus,
 inter malleos adamas, inter pressuras palma,
 inter fulmina Laurus, inter nubila Phœbus
 semper serenus fulsit, & infractus stetit.
 Nunquam firmior stare visus,
 quàm cum res minùs prosperè caderent.
 In tumulo jam jacere Josephum putas?
 falleris:
 quomodò enim jaceat ille?
 qui tot inter adversa erecto semper stetit animo.

10.

Ob oculos pariter sisto militarem illius fortitudinem:
 Princeps enim robore magnus, animo major, virtute bellicâ maximus
 Galliam consternatione, Germaniam plausu,

C

Austriam

Austriam tripudio, Christianitatem júbilo,
mundum famâ, admiratione implevit universa.
Cum tot hostes ferri & ingenij acie confecerit,
& tot urbes non auro, sed ferro suas fecerit.

veni, vidi, vici,

Julij Cæsaris hyperbole fuit,
Victos à Josepho hostes ne visos quidem
Josephi Cæsaris elogium est.

sensit sæpe fulmen citiùs, quàm tonitru
Cæsus à Cæsare hostis.

Nemo adulationi vertet,

si illud encomium Josepho adscripsero,
quod olim Sylla dedit Pompejo:

Pompejus magnus erat, & ad omnia summa natus,
magnus, si dignitatem illius spectes,
at non minor virtute militari,

Magnus si aviti sanguinis scruteris originem,
at uon minor gestis bellicis.

Quod si Josephum cum Pompejo conferamus,
eritnè aliquis,

qui Josephum non nisi ad summa natum,
Victorem invictissimum,

& vel ideo cum Pompejo magno magnum,
imò majorem non fateatur?

Magni hujus Cæsaris maxima gesta
nunquam satis celebrabit fama.

Non quæsit, quot hostes sint, sed ubi sint?
quos devictos quis numeret?

Cum numerus sine numero sit.

Urbes glorioso Cæsareo, & foederato Marte expugnatas
ad Calculum non reduco,

sed solam Landaviam in medium adduco:

ubi primùm ad Landaviam Austriacorum fulgor, hostium fulgur
summúsque Imperator belli Josephus aderat,
diceres ex illius oculis ardorem Martium
in totum exercitum effusum,

verus ductor adest, & virvida Martis imago. Claud. de bello: Geti:

Ad Gorgonei capitis aspectum homines obriguisset fabula est,
ad Josephi Regis aspectum hostes Landavienses tremuisse
vero verius est;

Cauto nec profuit hosti

munitis hæsisse Locis. Claud. de 3. Consul. Honor:

Igitur Landavia à summo Imperij capite capi debes,
à tanto non indignabere vinci. *Ovid. Metam. 10.*

quæ proindè credebatur invicta, jam bis est victa.

nam

In præsentia regis Capta est In ætlatia famosa Landavia.

Hæc

Hæc belli fuerant primordia.

In fide non claudicat Claudianus:

primordia tanta

Vix pauci meruere senes. Claud. in consul. Prob.

Cupis plura?

Hercules fuit, qui infesta Patriæ monstra domuit,
& ubique, ubi bellavit, hostes debellavit.

dúmque 1707.

Regnum Neapolitanum victricibus armis occupavit,
totam Italiam pacavit.

Victoria nulla

Clarior, aut hominum votis optatior unquam

contigit. Claud. in 1. Consul. Stilic.

tot Joseph Letos duxisti magne triumphos. Lucan. Lib. 3.

Reliquas Victórias fama deprædicet, & lauro coronet.

Ipsa prima Josephini nominis elementa
nos exclamare fecerunt:

Io! Io! IOSEPHE!

qui cruore hostium pro sepia, gladio pro calamo usus
perennaturæ gloriæ fastis

Legendum suum Nomen Josephinum inscripsit.

Ab hostium tamen sanguine, quantum licuit, abstinuit,
probè gnarus:

Gentilitium Austriacorum insigne non tantum rubro,
sed & candido colore partum.

Hinc quos ferro vicerat, iterum ad se confugientes
clementiâ, & benignitate superavit.

Fortius ille potest, multo qui pugnat amore. Ovid. Epist. 13. Her.

Hæc opera, atque hæ sunt generosi Principis artes. Juven. sat. 8.

Illud speciale fuit Victoris hujus stratagema:

prius sibi cælum devincire, quam terras vincere;

ante quamvis enim bellicam expeditionem

ardentissimis precibus Divinam opem implorabat,

& supplex cælo accidit,

non ignarus:

Victoriæ pretium esse preces,

quæ cælites evocant in commilitones.

sic eodem ore preces fudit, & hostes,

& cum DEO poterat omnia contra omnes.

Omnia Principi secunda, cui prima de DEO cura.

Hinc etiam constantissima Josepho fuerat fortuna bellica,

nec novit mutare vices. Claud. in 4. Consul. Honor

toto siquidem gloriosissimi sui regiminis tempore

nullam ab hoste cladem accepit,

sed victoriam quasi manu suspensam ubique secum circumtulit;

Non potest non sequi famula belli fortuna,

quam causæ æquitās, justitiâque præcedit.
Bella tamen infecta consultò reliquisse videtur,
ut Victori Serenissimo Suo Fratri Carolo
vincenda relinqueret.
Postquam victrices manus in Hispaniam, Italiam, Galliam & Hungariam
extenderat

immaturo heu! nimiùm fato
Ipso primo ætatis Vere Ioseph occidit,
etiam in occasu clarus,
Nec priùs unquam serenior visus, quàm inter belli fulmina fulmen belli.
Cum Mars adversus victorem nihil efficeret,
mortem corruptit, ut Iosephum conficeret,
Itaque quem Mars non potuit, mors vicit,
cui victor invictus victas manus dedit.
Verùm ubi mors Iosepho tumulum aperit,
meritorum cumulum pandit,
& illius sepulchrum decerptis in campo Martio laureis insternit,
ipsùmque sarcophagum in perenne gloriæ trophæum erigit.

Disce Viator,
Etiam invictos vinci, Augustos angusto loculo concludi.
Absterge tamen lacrymas ab oculis,
Et cupressum in laurum, tumbam in tubam,
Epicedion in Epinicion converte,
Ac pro lessu pœana accine Iosepho,
Qui felici suo obitu ostendit,
Imperatorem deinceps oportere non stantem,
Sed post Victorias triumphantem mori.
Sic mortuus est,
Et bellum spirans expiravit in pace.

II.

Agninam Iosephi clementiam paucis etiam lineis depingamus:
Totam in Iosepho clementiam spectâsses,
An totum in clementiâ Iosephum?
Crederem utrùmque.
Nunquam ejus gravitas sine comitate,
Potestas sine moderatione,
Majestas sine gratiâ, & clementiâ fuit,
Ut quem terruit Majestate, alliceret affabilitate.
Justitiam sic temperabat clementiâ,
Ut qui timerent justitiam,
Sperarent etiam clementiam.
Ad subscribenda reorum supplicia
Pennam dabat justitia,
Sed manum ducebat clementia, & misericordia.
Pronior ad gratiam, quàm pœnam
Condonabat maleficia, & donabat beneficia.

Quoties non columbinâ pennâ
Amnistiae characteres exaravit Josephi clementia?
Etiam dum insidias illi struxit, & laqueos tetendit
Perfidia.

incassum casses erant,
Cum pro Cæsare divinus oculus vigilârit,
Coram quo inania jaciuntur aquilis retia,
Fuit enim Dominus cum Joseph. Genes. 39. v. 21.

Servat clementia Reges.
Plures clementiâ, quàm Potentiâ vicit hostes.
Non minor ars est delicta corrigere mansuetudine, quàm severitate.
Præstat subinde hostes flectere, quàm frangere.
Audiri supplicum vota non poterant, quin simul ab eo exaudirentur;
Tanta in Augusto refidet clementia corde!
Hâc clementiâ sibi devinxit omnes, & amabatur ab omnibus,
Isrâel autem diligebat Joseph super omnes filios suos. Genes. 37. v. 3.
Ob hanc clementiam ostendit illi Deus gloriam suam,
Ac in fide ac lenitate ipsius sanctum fecit illum. Ecces. 45. v. 4.

12.

Justum quoque fuisse palàm liquet;
Cum non tantum in vita cuique suum,
Sed etiam morti, quod suum erat, tribueret,
Et nunquam alienum, sed suum duntaxat quæreret.
Nec aliter bella gessit,
Quàm ut sua sibi adempta vel recuperaret,
Vel ut sua retineret.
Tres in terris coronas dimisit,
Ut in coelo unam acciperet coronam justitiæ.

13.

Misericordiam Josephi quis enarrabit?
Pupillos ut pupillam oculi dilexit, ac defendit.
Palmas extendit ad pauperem. Proverb. 31. v. 20.
In egenos auream habuit mentem, & manum,
Optimè conscius:
Non profundi, quod in pauperum manus effunditur.
Cum in pauperes pecuniam dispersit,
Divitias coelo condidit.
Opes congeffit, ut opem ferret inopibus
Alter cum Joanne Eleemosynarius,
Diem cum Tito perdidisset, si nihil dedisset.
Miseros admisit, felices dimisit;
Nulla major Principum felicitas,

Quàm infelices reddere felices.
Occultæ sæpiùs egestati occultâ stipe succurrebat,
Sat publicum arbitratus,
Quod Deum non lateret.

Observabat sacram Evangelij Regulam:
Te faciente eleemosynam nesciat sinistra tua,
quid faciat dextra? Math. 6.v.3.

Tandem qui benefaciendo pertransijt omnia,
â nobis transijt per regionem mortis
ad terram viventium.

Legi, relegi, non inveni malâ morte mortuum,
qui exercuit opera Misericordiae.

S. Hieron: in Epist.

14.

Nondum satis,
In memoriam etiam revocemus profundissimam Ejus humilitatem:
Josephus magnus nunquam major,
quàm cum infimæ conditionis homines ad sui alloquium admitteret,
& cum simplicibus sermocinatio illius esset. Proverb. 13.v.32.

Nemo clariùs orbi præluxit,
quàm qui sole digna gessit,
lucere tamen declinavit,
& in laudes aliorum Tullius, suas siluit.
Hæc propria Josephi dos erat,
ut quantò cæteros omni genere Laudis antestaret,
tantò de se modestiùs sentiret,
ut ad omnem laudum suarum prædicationem erubesceret,
cui magis solenne fuit, quàm Romano illi duci:
plurimum facere, minimum de se loqui. Salust: de Jugurtha.
Ipsum Cæsareum gubernium fuerat honoris punctum,
cui dum moriturus valedixit, dixit:
Punctum vale.

15.

Nunc reliquas Josephi virtutes generatim in hac imagine spectandas
exhibeo:

quis in augusta Cæsaris icone non videt
mirabiles naturæ, gratiæque dotes?
ingentes spiritus, & animi celsitudinem,
nativam judicij sagacitatem, ingenij felicitatem, ac velocitatem?
quàm illi vasta mens, quàm solida, quàm perspicax,
quàm rerum omnium capax,
quàm summis quibûsque negotijs non modò par, sed superior!

Princeps erat animo & naturâ præfervidus,
in quo tamen vividos animi impetus statim virtus deservescere fecit.
Virtutes, quæ in reliquis Imperatoribus fuerunt singulæ,
in uno Josepho fuerunt singulares;
de quibus solam ex figuris Rhetoricis usurpo præteritionem.
qui scrutator est Majestatis, opprimetur à gloria. Proverb. 25. v. 27.

16.

Sed quid moror? cum aliò me rapiat
supremus Josephi morbus.
Frequens in Ejus Corde desiderium, & in ore verbum erat:
O Domine volo pati propter te, qui tanta passus es pro me;
unde omnes suos in ægritudine dolores
obtulit Christo dolorum viro, Ejusque Matri dolorosæ,
ac inter variolarum spinas collegit patientiæ rosas.
Inter summos acutissimi morbi dolores id unum querebatur,
quod Leviora noxis pateretur.
cum salutis negotium non admittat otium,
ingravescente morbo
mox petijt divinis Ecclesiæ præfidijs,
& morientium Sacramentis muniri,
quæ sancta sanctè suscepit.
Ante supremam cum morte luctam
pane fortium roborari postulavit,
Sanctissimum Nomen Jesu intermortuis vocibus identidem appellavit,
in Crucis imaginem oculos blandissimè convertit,
totus denique resignatus in divinam voluntatem
nec mortem, nec vitam optabat,
sed æquissimo animo solum Divinæ dispositionis nutum exspectabat.
supremo in morbo
sæpiùs in has voces, veluti cum Deo pacturus, linguam resolvit:
O mi DEUS! si me prævideres aliquando lapsurum,
priùs me jam pœnitentem è vita decedere velis.
Gratum, & ratum hoc pium fœdus cælum probavit,
quod petijt, impetravit,
felici, ut spes est, æternitati transcriptus.

17.

Ante mortem ne laudes hominem. Eccl. 11. v. 30.
Scilicet ultima semper
Expectanda dies homini est, dicique beatus
Ante obitum nemo, supremæque funera debet. Ovid. 8. metam.
In Christianis non vitæ prologus,
Sed epilogus perpenditur,

Exitus acta probat,
 Finis coronat opus,
 Sancta mors abstergit,
 Quid quid fuliginis in vita mendax livor aspergit.
 Mors igitur ultima rerum, & Regum linea
 Ultimam in imagine Josephinâ ducit lineam,
 Quam etiam absolvit,
 Dum Josephus gloriosissimum vitæ suæ cursum absolvit.
 Hic in Cæsarea Viennæ Urbe natus; ibidem denatus est
 Anno 1711. 17. Aprilis,
 Qui mensis illi aperuit humum in sepulchrum.
 Ante Majum florum mensem flos Principum defloruit,
 Dum in florentissimâ ætate vel maximè floruit.
 Variolis enim emarcuit,
 Quæ variaverunt vultus in flore venustos,
 Ut captus fuerit floris amore Deus.
 Floreat in cælo, postquam defloruit orbi,
 De terra in cælum crescere dignus erat.
 Virtutum cumulo, quàm annorum numero auctior
 Triginta tantùm duobus supra medium vixit annis.
 Princeps breve gaudium ingentem luctum orbi orbo præbuit,
 Qui tardiùs mori debuisset, aut nunquam.
 abiit, ne dicam, obiit
 immaturo quidem fato, si ætatem,
 Si virtutes, & merita spectes,
 Maturam cælo animam reddidit.
Consummatus in brevi explevit tempora multa,
Placita enim erat Deo anima illius,
Propterea properavit educere illum. Sapient. 4. v. 13.
 Diem obitûs si quæris,
 Decima septima Aprilis fatalis illi fuit simul & Natalis,
 Quo cælo nasceretur.
 Die Veneris post Dominicam in Albis vivere desijt,
 Inde collige:
 Eum esse de numero eorum,
 Qui stant ante thronum,
Et in conspectu Agni amici stolis Albis,
& palmæ in manibus eorum. Apo. 7. v. 9.
 Moritur in signo fiderei Arietis,
 Nec fortuitò,
 Nam mors ipsa arietem admovere debuit,
 ut sterneret fortissimum Cæsarem.
 sic invictissimus victor
 Ab uno mortalium omnium osseo hoste victus est,
 desiderio sui, luctûque cunctis relicto.
O mors quàm amara est memoria tua! Eccl. 41. v. 1.

O Parcæ minimè parcæ!
Cum ne illi quidem parcerent,
Qui tot hostibus, & reis pepercit.
Siccinè separas amara mors? Lib. 1. Reg. c. 15. v. 32.

Hic adimpletur illud Prophetæ Amos vaticinium:
ubi DEUS in pœnam populi per comminationem dicit:

Occidet sol in meridie. Amos 8.

Paulò post decimam enim occidit

Augustissimus sol Iosephus.

Solis imago cadit, nigrescunt omnia circum,
atra ubique omnia, & plurima mortis imago.

Ast nunquid mortuus adhuc vivit?

Cui exanimi Voce respondet Echo: ivit,
dum è vivis ad vivos abiit,
qui in Domino mortui sunt.

Hoc proprium solis est,

qui nunquam occidit, quin rursus oriatur,

mergitur, ut emergat,

obscuratur, ut luceat,

moritur, ut reviviscat.

Felix mors temporalis,

quæ vitam parit immortalem!

Mors illi ultra non dominabitur. Ad Rom. 5. v. 9.

Dum Iosephus Europæ oculus oculos clausit,
ereptus est oculis, qui omnibus erat in oculis.

Justissima mors est,

quæ oculos claudit, & personas hominum non respicit.

Eodem telo, quo victima mortis cecidit,

amantium corda confodit,

& unum Austriæ oculum expunxit,

ut meritò Vienna cor Austriæ conqueri possit:

Vulnerasti cor meum in uno oculorum.

Cor primum vivens, & ultimum moriens est,

Vienna cor Austriæ est,

ubi Iosephus primùm vixit, & ultimò mortuus est.

Cecidit ergò corona capitis nostri. Thren. 5. v. 16.

Cecidit, sed stando jacet, & jacendo stat Iosephus;

Longè enim à casu Princeps est, qui in Deo stat.

Cecidit, sed non nisi cum Antæo,

obiit, sed non nisi cum Phœnice,

cum Antæo surrecturus ad gloriam,

cum Phœnice in gloria perennaturus.

Mortuus ut Phœnix etiam post funera vivit,

in tumultu vivit virtus post fata superstes,

sola virtus mortales facit immortales.

Semel mortuus, semper victurus

Immortalem nominis gloriam reliquit in terris,

Immortalem vitam adeptus est in cœlis,

sic mori vivere est,
 dant funera vitam.
 Felicem certè mortem habuit,
 quam semper speravit,
 dum spiravit, & exspiravit,
 ac inter sancta ad Cœlum suspiria spiritum emisit.
 Sic pientissimè defunctus
omnibus ostendit, se quòque scire mori. Silius Ital. lib. 10.
 Nunc mortuus docet vivos,
 quî vivendum, ac moriendum sit?
 Abijt igitur ad plures, imò ad pauciores,
 quia pauci electi.
 Avolavit Aquila è terris,
 at quorsum?
 aD CæLVM aqVILA.
Via Aquile in Cælo est. Proverb. 30. v. 19.
Posita est mihi regio cælo. Ovid. lib. 4. fast.
 Et quia totus spiritus erat,
 In CæLVM aVoLare Debebat.
 Mors aliàs improba in hoc se probam probavit:
 quod Josepho concefferit
 Requiem æternam,
 quam in vita ab hominibus inter homines habere non poterat.
 Coronatorum aliàs capitum funera
 vel præfagi Cometæ,
 vel alia phœnomena, & omina præire solent,
 obitum Imperatoris nullum ferale præcessit Signum,
 ut mors illius pacifica sequeretur,
 sic etiam
 In paCe ChrIstianâ plè obDorMIVIt.
Joseph mortuus est, & repositus in loculo. Genes. 50. v. 25.
 Loculo chronosticon adscribo:
 aD LoCVLVM transIt,
 Cui Epitaphium inscribo:
Sunt hâc in fossâ Josephi Cæsaris ossa,
Hic tumulatur humo maximus orbis homo.
 Meritò sepultus est cum Patribus suis Pater Patriæ,
 cui tot funebria excitantur monumenta,
 quot fidelium subditorum sunt corda,
 ut quodvis Castrum doloris sit Castrum amoris;
 vivit enim Josephus cor regnorum
 adhuc superstes in cordibus suorum subditorum,
 ut proindè decorandus sit eodem Cenotaphio,
 quod factum est defuncto Imperatori Ferdinando Primo:
Cor jacet hîc, cujus? Josephi Cæsaris, at Cor
Cur dicis tantum? Cor nisi vivus erat,

Mortalitat^{is} domicilium tumulum ingressus
 omnem Majestatem, & Magnificentiam exiit,
 ut gloriam indueret,
 & à terrestribus suis coronis ad cælestem coronam transfret,
 vitæque Josephinæ coronis coronaretur cœli coronâ.
 Absoluta nunc est Augusta effigies,
 quam Josephus invenit, virtus, & sapientia delineavit,
 pientissima mors excudit.
 Non tacendum hîc Taciti effatum:
 quod pulcherrimum habebat,
 Imaginem suæ vitæ, mortisque reliquit.
 Hanc viator inspice,
Et fac secundum exemplar Exod. 25. v. 15.
Orationes quippè funebres mortuorum,
sunt exhortationes vivorum,
ut non tantum mortis, & reddendæ rationis sint memores,
sed virtutum quoque imitatores. S. Ambrosi; in Epist.

18.

Paucis adhuc te moror viator, & lector,
 Luge, & lege sepulchralem hanc epigraphen:
Statutum est hominibus semel mori. Ad Hebræ. 9. v. 27.
 Hæc regula nullam habet exceptionem.
 Omne quod cæpit, desinit,
 vix orimur, morimur,
 dum ad modicum paremus, perimus,
 dum spiramus, exspiramus,
Hunc ipsum, quem agimus diem, cum morte dividimus. Senec. Ep. 24.
incertum est, quo te loco, & tempore mors exspectet,
igitur tu illam omni loco, & tempore exspecta. Senec. Epist. 26.
Vigilate, quia nescitis diem, neque horam. Matth. 25. v. 13.
 Abi nunc Viator,
 & disce mori, antequam moriaris.
 Interim manus porrige, & subveni defunctorum Manibus,
 quos manus Domini tetigit.
 Hâc horâ pro Eo ora,
 de quo, & pro quo funebris orator
 dixi.
 Plura loqui dolor non finit,
 nisi hoc unicum:

oreMV s pro Def Vn Cto Cæsare Iosepho!

81

1711 ET 1712